

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 40
6 Oktober.

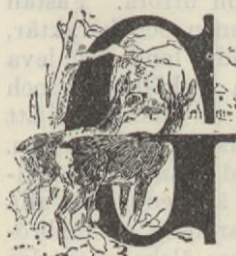
Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

29 årg.
1912.

Babels torn.

1 Mos. 11: 1-9.

Genom syndafloden blev det mänskliga odlingsarbetet avbrutet för en tid. Noa och hans söner fingo nu den höga uppgiften att återupptaga detta arbete och föra det vidare. Jorden skulle brukas, växtvärlden förädlas, byggnadskonsten utvecklas och skänka människorna praktiska hus att bo och leva i. Och alla andra näringar, som göra livet värdefullt, rikt och angenämt, skulle föras framåt och fullkomnas.

Ännu ägde människan en utomordentlig livskraft, så att hon levde i många århundraden, full av ungdom och hälsa, rik på tankar och handlingslust. Jorden var också den bördig och bar ymniga skördar, isynnerhet i floddalarna och på de stora lågslätterna. Till dessa sökte sig därför människorna.

Noas efterkommande levde länge såsom en enda jättestor familj och talade enahanda tungomål. Från Armeniens högland, där arken stannat på Ararat, drogo sig människorna så småningom ned till de vida och bördiga slätterna omkring floderna Tigris och Eufrat, vilka i vår bibel kallas Sinears land. Här var det, enligt våra textord, jättestaden Babel och det märkliga tornet byggdes, vars höjd skulle räcka ända upp till himmelen.

Vår bibel säger oss, att anledningen till att människorna ville bygga ett sådant torn var den, att de skulle göra sig ett stort namn och således skapa ett stort välde. Tornet skulle vittna om deras makt och snille och

på samma gång vara en sammanhållande och enande punkt. Vi se, huru högmodet och trångsyntheten spelar in och på samma gång trots och olydnad mot Guds vilja.

Hans vilja var ju klart uttalad: Människan skulle föröka sig och uppfylla jorden. Hon skulle inte bindas fast allena på Sinears feta slätter och småningom sjunka ned till trälsinne och slaveri under en enväldshärskares knutpiska, såsom det sedan gestaltade sig i såväl Sinear och Egypten som ock i Kina. Utan människan var ämnad att jämväl bebo de härliga höjderna, de stolta bergen och de vackra kustländerna, inandas dess fria, friska luft och leva under sådana naturförhållanden, som hjälpte fram de ädlaste, de bästa och finaste av hennes utvecklingsmöjligheter. Redan här i världen skulle människan under Guds ledning och med hans hjälp börja gå från klarhet till klarhet mot utveckling och fullkomning.

Fördens skull "steg Herren ned från himmelen för att se staden och tornet, som människobarnen byggde". Han såg, att det även efter syndafallet fanns stora möjligheter hos dem, ja, att intet skulle bliva dem omöjligt. Men då måste de lämna Sinears tegelhögar och jordbeckskällor och fantastiska tornbyggnader och börja med nyttigare ting. På andra vägar skulle människan nå det himmelshöga, det oändliga, det eviga. Därför förbistrade Gud deras tungomål, så att den ene icke förstod, vad den andre sade, och då måste de upphöra med tornbyggnaden och spriddes ut över jordens skilda land.

Folken skulle lättare finna återvägen till Gud, om de levde skilda, än om de hölle samman i stora slavvälden. Därför kom förbistringens och förskingringens dom, som även den inom sig gömde en oändlig nåd mot människan.

Från Sinears land gingo nu folkvandringarna åt skilda håll, enligt Guds vilja. Och från denna tid torde jordens olika land ha varit befolkade. Under årtusenden ha folken arbetat och strävat att komma framåt och uppåt. De ha fått olika kynnen och egenskaper under uppväxten i en olika natur och under olika luftstreck. På grund härav ha de ock fått olika uppgifter att utföra till allas gemensamma väl.

Det är inte ett babelstorn, som skall samla och ena folken till sist. Den uppgiften kan ensam Jesus Kristus och hans evangelium utföra. Fastän folken ha olika kynnen och karaktär, fastän de bo i skilda land och leva under mycket olika förhållanden och tala olika språk, så är Guds vilja, att alla till sist skola församlas i hans rike.

Ty meningen med människans tillvaro här på jorden är den, att vi alla skola känna igen varandra såsom bröder och att lära oss älska varandra av ett rent hjärta. Det skall en gång varda en hjord och en herde, då Kristus sträcker sin spira över jorden.

Men vi alla, bådesmå och stora, kunna påskynda inbrottet av denna härliga tid, genom att vi dagligen knäppa våra händer till bön och bedja, såsom Jesus själv lärt oss: "Fader vår, som är i himmelen — — tillkomme ditt rike."

J. B. Gauffin.

Farmors bön.

uds vilja! Är det Guds vilja att farmor skall komma på fattighuset? Nej, säger jag; det är människornas vilja det och inte Guds.“

Den sjuke mannen hade satt sig upp i sängen, och på hans vanligen så bleka kinder glödde nu två röda fläckar.

Hustrun suckade. Hon satt med knäppta händer och stirrade framför sig med en hopplös blick. Nils måste vara lugn, hade doktorn sagt. Och nu skulle detta komma.

“Frun som var här sade, att vi skulle komma ihåg, att det faller icke en sparv till jorden utan Guds vilja. Du vet ju att Frälsaren själv har sagt det“, sade hustrun saktmodigt.

“Ja visst, och jag vill visst inte sätta mig upp emot Guds eget ord, långt därifrån. Men man skall inte heller skyla över elakheten med Guds ord. Varför vilja de skicka mor till fattighuset, frågar jag?”

“Du vet ju själv, Nils, att det är billigare för fattigvården att betala för henne där än hos oss.“

“Just det, ja! Några kronor mera i månaden måste de ut med, om hon skall vara hos oss. Och därför skall hon ryckas bort från barn och barnbarn och allt, som hon bryr sig om här i livet — den lilla tid hon har kvar här nere. Tycker du, att det är rätt, du då?”

“Jag har inte sagt det, Nils. Kunde jag behålla mor hemma, skulle jag gärna arbeta och slita ändå mer än jag gör.“ Två stora tårar föllo ned på de knäppta händerna.

“Men om det nu måste så vara, Nils, så vill jag trösta dig med, att det är Guds vilja, ty om jag inte hade den trösten, då vore livet inte värt att leva. Allt detta onda, som kommit över oss — att du skulle bli så sjuk och vi behöva anlita fattigvården.“

Gråten tog nu överhand.

Mannen hade lagt sig ned på kudden och suckade tungt. Hans hand sökte hustruns.

“Vi ha slitit och släpat bägge två, så länge vi kunde“, sade han stilla. “Det vet Gud. Och då får han göra med oss som han vill. Jag tror nog också, att han är med oss även i nöd och bekymmer. Men gamla mor — nej, Karin, det vill jag inte böja mig för, förrän jag är nödtvungen.“

Ute i köket satt gamla farmor vid spisen. Hon satt och runkade med det gamla huvudet fram och tillbaka. Hon grät inte, hon hade gråtit så mycket i sitt liv, att nu kunde hon inte få fram tårarna längre — källan hade sinat ut. Åh, det hade varit så gott att kunna få gråta.

En orolig ålderdom hade hon haft. Ibland hade hon varit hos det ena barnet, ibland hos det andra, och ofta hade hon haft det svårt. Den gamla hade varit i vägen — ack ja! Men hos sonen Nils hade hon nu varit de sista sex åren, och där hade varit gott att vara.

Då farmor började bedja till Gud, lyftes två små barnhuvuden från böckerna, över vilka de varit böjda. Anders och Lisa sutto vid fönstret och läste sina läxor, men nu måste de höra vad farmor sade.

“Farmor“, sade lilla Lisa och gick fram till henne, “hur tror du, att Jesus tänker göra?”

Barnet visste väl vad som stod på; hon förstod, vad farmor hade bett om, och hon var viss om att farmors böner skulle bli hörda.

“Jag vet inte. Kanske han sänder till fattigvårdsstyrelsen någon, som kan be för mig. Om någon ville säga dem, att jag inte behöver kaffe. Jag kan nöja mig med bara gröt — och då tror jag, att din far kunde ha mig för sex kronor i månaden i stället för åtta.“ (Forts.)

Farmor's bör.

NILS-OLOV SKALL HJÄLPA MÖSTER HANNA I TRÄDGÅRDEN.

I MORMORS GLASÖGON.

Kusinerna.

Med teckning.

avet sköt in en vik ända till Örby gård, där Nils Örman bodde. Han var häradsdomare och en ansedd man på sin trakt. Två döttrar hade han men ingen

son, som kunde övertaga skötseln av den stora gården nu, när han började känna sig gammal. Han var bortåt sextio, men såg ut, som om han vore bara femtio år. Hanna och Rut Örman hade i barndo-

men och i sin första ungdom genomgått ett läroverk i grannstaden, men nu hade de under några år varit hemma hos mor och av henne lärt, huru ett stort lant-hushåll skall skötas, inte bara teoretiskt som en annan läxa, utan de hade lagt hand vid allt. Friska och starka voro de. Trädgården, som de egenhändigt skött, var en riktig mönsterträdgård. Golven i de stora rummen på Örby pryddes av mattor i vackra mönster, som de själva vävt. De hade lärt huslighet och arbet-samhet av mor, och av far hade de ärvt ett ljust lynne och ett glatt humör.

Det var midsommar. Häggen stod i full blom, och syrenerna doftade. Vårblommorna lyste i klara färger på rabatterna i trädgården, och över järngrindarna in till Örby gård välvde sig en ståtlig äreport av doftande björk. Det var här i dag stor högtid och mycket folk samlat, ty Örmans höll dubbelbröllop åt sina döttrar. Men inte med dans och dryckjom, utan med sång och glädje och Guds ord. Systrarna voro naturligtvis vackra i sina vita dräkter och brudgummarna ståtliga män.

Bröllopet stod i två dagar, därefter reste gästerna, och efter några dagar for Rut med sin man till skolhuset i grannsocknen. Hanna stannade såsom husmor hemma på Örby, ty hennes man var lantbrukare. Han hade gått igenom Ultuna och redan förut under några år visat, vad han dugde till såsom förste man i arbetet på Örby.

När året gått sin rund, var det stor fröjd i de båda hemmen. Där fanns nämligen en liten gosse både i skolhuset och hos de unga på Örby. Och när de små buros fram till det heliga dopet, döptes den ene till Nils-Olov och den andre till Nils-Petter. Båda skulle nödvändigt heta Nils efter morfar, och då ingendera parten ville ge sig, fick namnen Olov och Petter skilja dem åt både i kyrkboken och i dagligt tal.

Nu hade åter ett år gått. Rut och hennes man och Nils-Olov kommo alla tre till Örby för att stanna där under feri-

erna. Nils-Olov och Nils-Petter skulle lära sig gå, och Ruts man, som var ung och stark och arbetsfö, skulle hjälpa sin svåger under höbärgningen och gå med som man i ledet, när det blev bråttom. Och för övrigt fanns det åtskilligt att syssla med i trädgården.

Här sutto nu kusinerna på den breda, soliga sandgången och öste sand, kröpo och jollrade. Morfar var idel solsken och glädje, och barnbarnen voro så glada åt honom.

Men det kom dagar, när ingen kunde vara ute varken till arbete eller lek, och då var det ett muntert liv i den stora salongen. Nils-Olovs pappa satt vid flygeln, men alla de övriga tågade i ett helt led med kusinerna emellan sig och sjöngo: "Vintern rasat ut bland våra fjällar." Småpojkar skreko med och togo riktigt duktiga steg. På det sättet lärde sig kusinerna gå på samma dag, när de voro fjorton månader gamla. Och innan Nils-Olov och Nils-Petter skildes åt i slutet av augusti, kunde de säga både mamma och pappa, mormor och morfar samt flera andra ord, som glädde dem alla.

Det dröjde dock inte länge, förrän morfar och mormor började längta efter att se Nils-Olov och höra, huru han jollrade. Därför reste de flera gånger under hösten för att hälsa på i skolhuset. Och jubel och glädje blev det alltid. Nils-Olov och hans föräldrar hämtades emellanåt med skjuts till Örby och stannade över lördagen till söndagskvällen. De måste naturligtvis se, vilka framsteg Nils-Petter gjorde i allt vad ett litet barn växer till i.

Så gick år efter år, gossarne växte till, blevo friska och starka, och voro alltid föräldrarnas och morföräldrarnas glädje. De voro lydiga och fromma barn, som med verklig tro och tillit bådo sina morgon- och aftonböner, och som från fars och mors läppar fått mottaga den första undervisningen om Gud och den han har sänt, Jesus Kristus. Och ordet slog rot och bar frukt i de ungas sinnen.

(Forts.)

I mormors glasögon.

Med teckning.

Mormor lämnat blick och penna
för att gå och mata grisen,
och nu kan man nästan känna,
att hon sysslar invid spisen.
Ljuvlig kaffedoft omsider
sig kring hela stugan sprider.

Ingrid klättrat upp i stolen
och satt brillorna på näsa.
Skiner glad som själva solen
och begynner föreläsa
med en klar och högljudd stämma
mormors brev till moster Emma.

Mormor talar om sin stuga,
om den blommande rabatten
och om björkarne, som buga
däromkring, om kissekatten
och om alla sina kära,
vilka äro henne nära.

Om sin kära Ingrid-flicka
mormor börjar sist berätta,
att hon re'n kan strumpor sticka,
att hon blommor brukar sätta
i den gamla, vackra vasen
och så fullt i alla glasen.

»Ingrid hjälper mig så gärna,
är så snäll och rar och rolig
och en flitig liten tärna,
alltid är hon lika solig.
Hon gör långa timmar korta,
det är tomt, när hon är borta.»

»Tänk, att mormor så kan skriva!»
tänker Ingrid. På minuten
är hon nere för att bliva
uti mormors armar slutna.
Många, många kyssar får hon,
att hon älskad är förstår hon.

ELLA

Stormfloden.

Forts. fr. föreg. n:r.

Men intet skepp syntes till. Den unga kvinnans skarpa blick spanade utefter vattenytan och stannade slutligen på den närbelägna byn och den lilla badorten, vartill även hennes lilla hus hörde. Med bekymmer och kärlek tänkte hon på sin make och på den korta tiden av hennes lyckliga äktenskap. De tjugonio åren i hennes liv gingo denna stund förbi hennes inre öga. Det var ljusa, lyckliga år, men det saknades dock ej heller tider av sorg. Den svåraste sorg, som hittills drabbat henne, var dock, då hon strax efter sin lilla flickas födelse förlorade sina föräldrar, som nästan samtidigt lämnade denna jorden för att flytta till ett bättre hem.

Med en djup suck vände hon om och gick ned för sandvallen för att komma i skydd för blåsten, ty hon kunde knappt längre hålla stånd mot vinden. Med has-

tiga steg ilade hon fram till sitt hem, där hon möttes av sin lilla Elsa, som med sin kattunge i famnen under glädjerop skyndat emot henne. Snart var lampan tänd, och en brasa brann i kakelugnen.

En fläkt av hemtrevnad och ro vilade över det lilla hemmet, och detta verkade så mycket mera välgörande, som de lössläppta elementen icke inbjödo till en vistelse i det fria. Och lampans sken lys-te på två lyckliga människor, modern, som flitigt sysslade med sitt handarbete, och den lilla, som sorglöst lekte med sina dockor.

Så förgingo några timmar i lugn och ro, avbruten endast genom stormens tjut. Det lilla huset darrade vid de våldsamma vindstötarna. Men fru Evers hade dock icke tanke på någon verklig fara, därtill hade hon upplevat alltför många stormar.

Hon steg slutligen upp för att ställa i ordning deras enkla kvällsvard och sedan låta Elsa lägga sig.

Snart låg också den lilla flickan i sin varma säng och bad sin aftonbön, varvid hon icke glömde sin far, åt vilkens hemkomst hon redan obeskrivligt gladd sig. Ännu en kyss av modern, och snart förkunnade hennes lugna andetag, att hon låg i djup sömn.

Fru Evers gick fram till fönstret och försökte se ut. Några stjärnor glimmade på den mörka himmeln, men över den lysande månskivan jagade svarta moln fram av stormen. Hon öppnade sakta dörren och blickade ut. Ett ögonblick härskade fullkomlig ro, därpå fylldes rymden av ett sjungande, ett tjutande och ett brus, som endast avbröts av knakandet av sönderbrutna kvistar, och alla dessa ljud voro så ohyggliga i den mörka kvällen, att den unga kvinnan ångestfull stängde dörren och gick in. Ännu en gång företog hon en vandring genom huset och försäkrade sig om att alla dörrar och fönster voro säkert stängda, därpå gick hon fram till sin mans porträtt och betraktade det länge.

(Forts.)

Mitt tredje bär du på din kropp,
En spelare sig därutav begagnar,
En flod, en bäck uti sitt lopp,
En strand därmed den andra stranden
famnar.

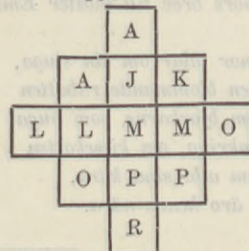
Mitt hela nu så ringa, fordom var
det stort —

En konung frälstes här med nöd ur dödens port.

Prisuppgift n:o 13.

Mitt första är en bokstav bara
Men ock en ton på skalans rad
Mitt andra skall en avgud vara,
Vi läst om uppå bibelns blad.
Mitt hela var en älsklig man,
Som tidigt martyrdöden fann.

Prisuppgift n:o 14.

Om bokstäverna i ovanstående figur ordnas rätt bilda de, lästa uppifrån och ned och från vänster till höger samma ord: 1 namnet på en stad, 2 på ett husgeråd, 3 på en månad.

Brevväxling med de små.

Prisuppgift n:o 12.

När nordan kall kring knuten far,
Då vill du gärna i mitt första vara,
Och om du sinne för det vackra har,
Du ser mitt andra över allt — en skara

Av små och stora finnas i vårt vida land
På slätt, i skog, vid havets och vid insjöns strand

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 7—13 Okt. 1912.

M. 7. 1 Mos. 12: 1-8. Abrahams kallelse.

T. 8. v. 1. Abraham får mottaga Guds kallelse.

O. 9. v. 2. Abraham skall bli ett stort folk och få ett stort namn.

T. 10. v. 3. Guds löfte om en frälsare.

F. 11. v. 4—5. Abrahams troslydnad.

L. 12. v. 6—7 a. Guds löfte om landet.

S. 13. v. 7 b.—8. Abrahams gudskyran.

Söndagsskoltext för den 13 Oktober.

19 Söndagen efter Trefaldighet.

Abrahams kallelse.

1 Mos. 12: 1—8.

Minnesvers: Apg. 2: 39. Ty åt eder är löftet givet och åt edra barn och åt alla som fjärran äro, så många som Herren vår Gud skall kalla härtill.